

Історія Рити Зацепіліної – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце в броні»

Її ім'я Рита. Все життя вона жила у невеличкому селі поблизу міста Маріуполя, Донецької області. Дівчина просто жила, працювала та планувала своє майбутнє, як усі. Після Революції Гідності у 2015 році, вона стала до лав Збройних Сил України. У 2020 році Рита звільнилася й пішла жити цивільним життям, як усі дівчата. Дівчина влаштувалася на роботу в місцеві органи самоврядування. Роботи було багато. Так проходили дні й начебто все було спокійно, але якась тривога була у неї всередині, нібито щось повинно трапитись жахливе, щось неминуче, що не обійде жодну сім'ю. Але це ж були просто думки.

І ось її думки підтвердилися. 23 лютого 2022 року військкомат активізувався, почався об'їзд населення та вручення повісток. Рита також її отримала. 24 лютого 2022 року о 06:00 Риті зателефонували з військової частини та повідомили про те, що до 08:00 вона повинна бути на місці розташування частини. Команда поступила, треба її виконувати, вона попрощалася зі своїми рідними, на останок сказала, що все буде добре, щоб родина не хвилювалася й вирушила в дорогу. До міста Маріуполя, залишалося десь 7 кілометрів, але в одну мить біля автобуса пролунали вибухи. Водій почав розвертатися, щоб зберегти своє життя та життя пасажирів. А як же бути Риті, у неї наказ, вона не може його порушити, їй треба до місця розташування. І молода військова вийшла з автобусу і пішла пішки. Усі їхали з міста, дуже багато машин, майже кожен попереджав про небезпеку попереду, але вона не спинилася, вона йшла далі. І ось Рита на автостанції, бачить це жахіття на власні очі про яке попереджали люди, в неї нібито усе було у сповільненому режимі, нібито вона спить і ще не прокинулася. Той хаос, той жах. Йде невеликий дощ, люди біжать, крики, вибухи, пожежа, швидка за швидкою, пожежні машини, це все відбувається не насправді? Це якесь божевілля, не може бути такого в 21 сторіччі!!!! Треба їхати на лівий берег, там місце дислокації військової частини.

Ось вона на місці, все як завжди, видача форми, зброї і вона знову військова, вона знову не дівчина, а просто солдат, ну що ж добре, так мабуть і повинно бути. Вона для цього й прибула, щоб бути поруч й допомагати.

Почалися корабельні обстріли, влучання за влучанням по частині, треба переміщуватися на інше місце, треба рухатися, марш, переїзд, знову прийом людей, знову обстріли по території, необхідно рухатися.

27.02.2022 військова частина була переміщена на завод Азовсталь, в місті йшли жорсткі бої, люди не знали, що робити і як бути, можливості виїхати вже майже не було..

День за днем ситуація на Азовсталі загострювалася, зв'язку не було, хвилювання за близьких наростало, думки про те, що з ними, не полишали Риту, чи все добре з ними? Треба було десь шукати зв'язок, хоча б просто почути голос, просто впевнитися, що все добре і можна далі триматися тут заради них. Кожного дня здавалося, що у ворога нескінченні запаси озброєння, і все це летить на Азовсталь, вони б'ють запекліше і нібито кожен це останній день. Кажуть до нас йде допомога і незабаром вона буде тут, треба почекати, ще трошки, вона прийде. Але чомусь допомога, все не йшла, кожного дня надія гасла, але десь там в глибині душі все одно була віра, що не самі, що не покинуті, що допомога буде, що не забули, але ніхто так і не прийшов, ніхто не допоміг, про всіх забули, нікому не потрібні, що ж це коїться, чому це відбувається, багато 300-тих, багато 200-тих, води не має, їсти не має, ліків не має, постійні стони та крики від болю, дихати нічим, не має повітря.

Середина квітня 2022 року. Риті вдалося знайти зв'язок, ніхто не відповідає, чому, що трапилася, вони хоч живі, чому тиша, ця гучна тиша, яка лунає у вухах, чому ніхто не відповідає. Нарешті відповіла сестра, питання, як ви, що з вами, чи все добре, відчуття нібито ні, постійні тривожні сни про батька, нібито щось трапилось. Як він? Відповідь, він помер! Ні, як так? Як він помер? Я ж тут для того, щоб ви жили!!! Як так вийшло? Чому? Боже, ні! Треба триматися, не давати емоціям заповнити тебе, холодний розум. Боже, як важко! Як інші? Що з ними? З іншими, наскільки, це можливо, добре.

А ворог вже близько, вони здавлюють з усіх боків, вони поруч, вони майже тут, вона нібито чує їх розмови, їх хохіт, їх насмішки, і ось вони вже перед нею, ця темна хвиля смерті, горя, втрат, болю та нещастя, яку вони несуть за собою.

17 жовтня 2022 року Рита повернулася з полону і без вагань стала до строю, аби захищати країну. Служба тривала понад два роки – аж до кінця січня 2025 року. Після звільнення вона відновила свою діяльність в рідній громаді і тепер займає посаду Головного спеціалісту відділу надзвичайних ситуацій, військового обліку, мобілізаційної роботи та взаємодії з правоохоронними органами Мангушської селищної ради. Навіть після повернення до мирного життя Рита ніколи не залишалася осторонь, за свої

заслуги за наказом Головнокомандувача Збройних Сил України від 31 жовтня 2023 року, вона відзначена почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних Сил України «За незламність». Сьогодні вона продовжує свою допомогу: регулярно направляє донати на армію і постійно бере участь в акціях підтримки військовополонених - «Не мовчи, стань голосом полонених!», продовжуючи бути голосом тих, хто не може говорити сам.